

*Koller Mártonné
sz. Molnár Veronika*

Bíborvörös alkonyat

Ha idős emberekről beszélünk, szavaink tele vannak ellentmondásokkal.

A halandó, ha befejezte életét, azt mondjuk, hosszú, tartalmas életet élt. A másik percben állítjuk, hogy élete oly rövid volt, akár egy szempillantás. Aztán ismét a hosszú, küzdelmes életét emlegetjük, majd újra jön az ellentmondás, hogy az élet oly gyorsan elszállt fölötte, akár egy röpke gondolat.

Az élet csak visszaemlékezve tűnik rövidnek, de átélni küzdelmes hétköznapjaival együtt, nagyon hosszú és göröngyös.

Ezek a szavak nem sokat jelentenek addig, míg ifjak vagyunk.

Fiatalon a vég távolinak tűnik, csak akkor fogjuk fel igazán milyen öregnek lenni, ha már benne vagyunk.

Az évek megtörik a testet, arcunk gyűrött lesz, mint öreg fának cserzett kérge, ránc ráncot ér, s valaha fiatal hamvasságunknak már halvány nyoma sincs. A régi, vidám természetünk lassan elfásul, megkeseredik.

Minden mozdulatra fájnak tagjaink, s nehezen vesszük a levegőt, de így megtörve is itt akarunk maradni még nagyon sokáig, mert itt vannak a szeretteink.

Figyeljünk jobban oda, szakítsunk az idősebbre több időt! Legyünk vele türelmesebbek még akkor is, ha tekintete már eltompult, s beszéde néha zavaros. S ha folyton panaszkodik, akkor is hallgassuk meg őt. Az öreg test már megroppant, de lélekben gyermekké válva várja a szeretetet és gondoskodást.

Ne feledjük, a körforgás megállíthatatlan, mindenkire sor kerül.

Ha születtünk, meg is halunk, de közben, ha a Teremtő nem szólít idő előtt magához, szép lassan mindannyian megöregszünk.